SINTEZNI PROJEKAT
2018/19

AMBIJENTALNI
SCENSKI PROSTORI
ZRENJANINA

ČOVEK I GRAD

ALEKSANDRA VUČKOVIĆ

U to vreme dani su bili sivi, a vazduh težak.
1999. godina.
Operacija pod nazivom: ,,Milosrdni Anđeo".
Vreme bombardovanja Srbije.
Ne sećam se mnogo toga, svega nekoliko slika. Ali osećam.
Osećam avione i njihove sirene, koje lete gradom, tik iznad pozorišnog krova.
Za to vreme, majka i ja, sa ostalim građanima i njihovim mališanima gledamo dečiju predstavu.
Osećam utehu i saosećanje koje je pozorište pružalo ljudima u teškim vremenima.
Zamišljam kako su predstave bile besplatne.
Kako su glasne i preteće bile te sirene.
Kako to isto veče trčimo u podrum. Kako je velika neizvesnost.
Kako će nas urušiti.
Kako sutra možda nećemo više biti tu.
Kako je jedina prepreka između shvatanja rata jednom detetu i straha koji će ga obeležiti za života, bilo upravo lutkarsko pozorište.
Sve razloge osećam kao važne i kao sebi bliske.
Lutkarsko pozorište mora i treba da živi.

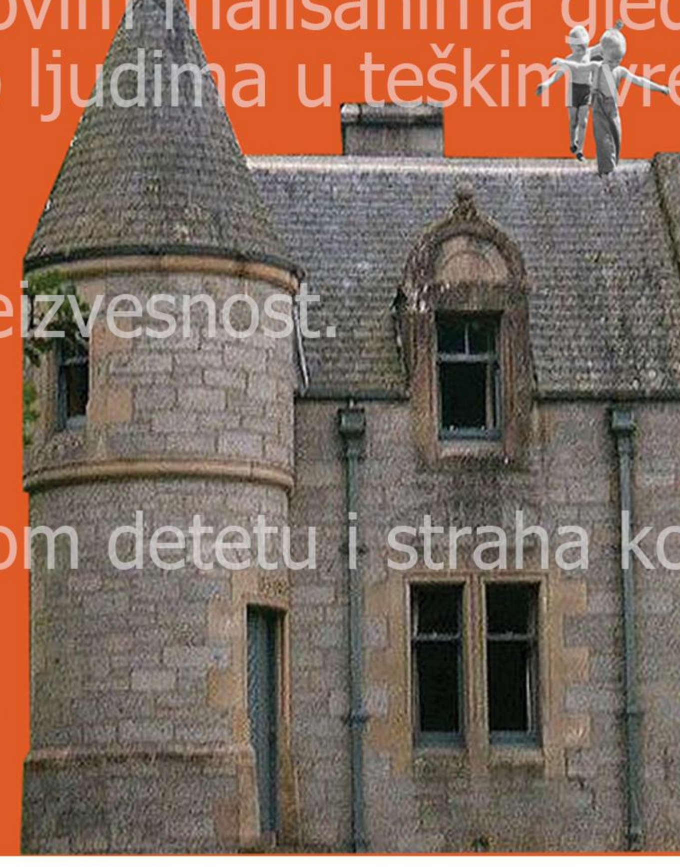

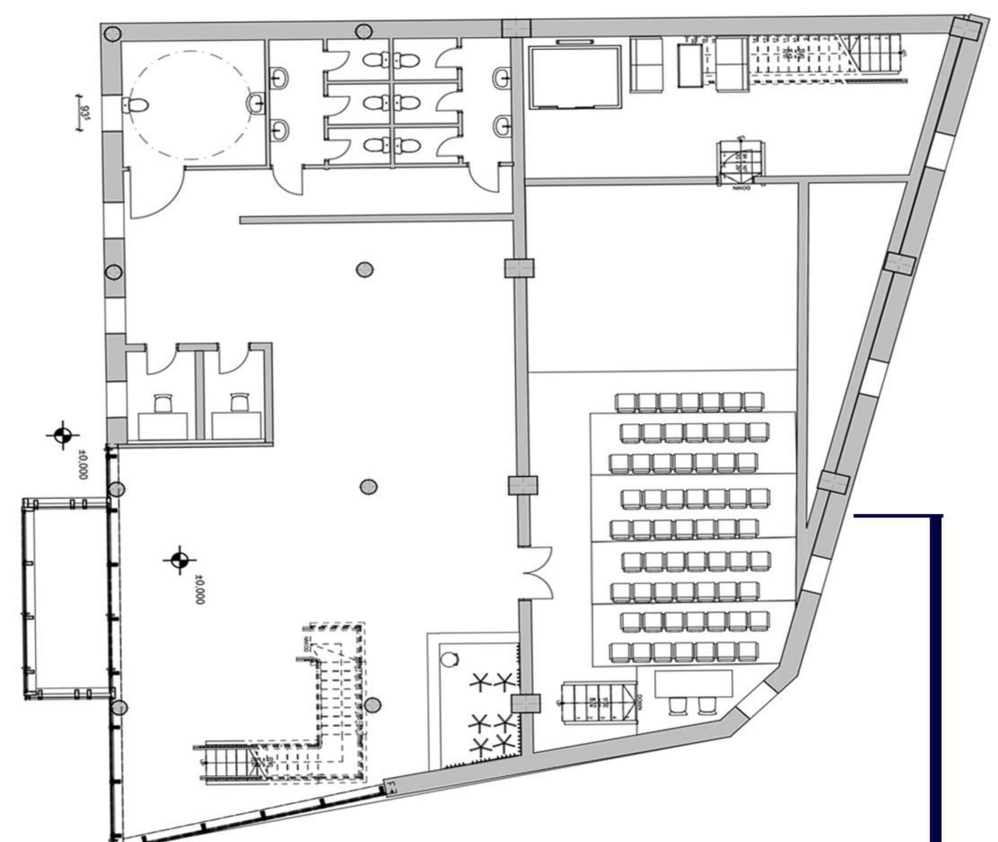

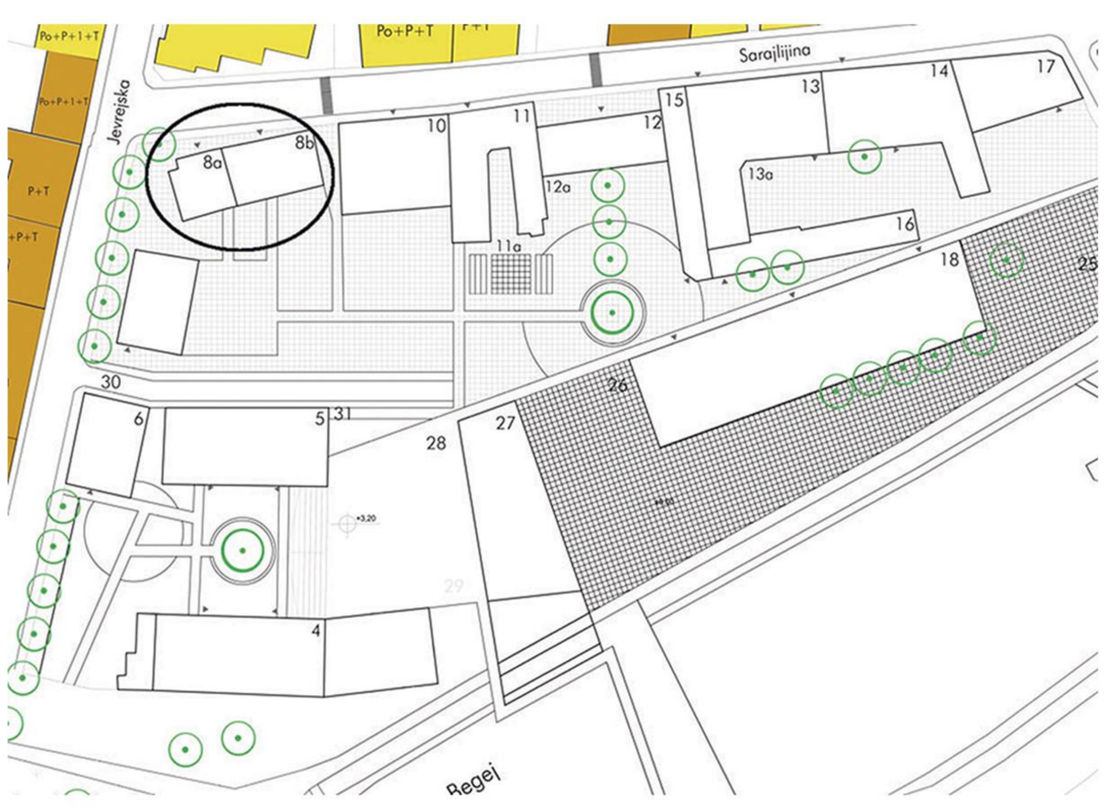

Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Komekomekome
pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome kome komekome
pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome
pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome
pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome
pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome
pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome
pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome
pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome
pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome
pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome
pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome
pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome
pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo? Kome
pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome pripadamo?Kome

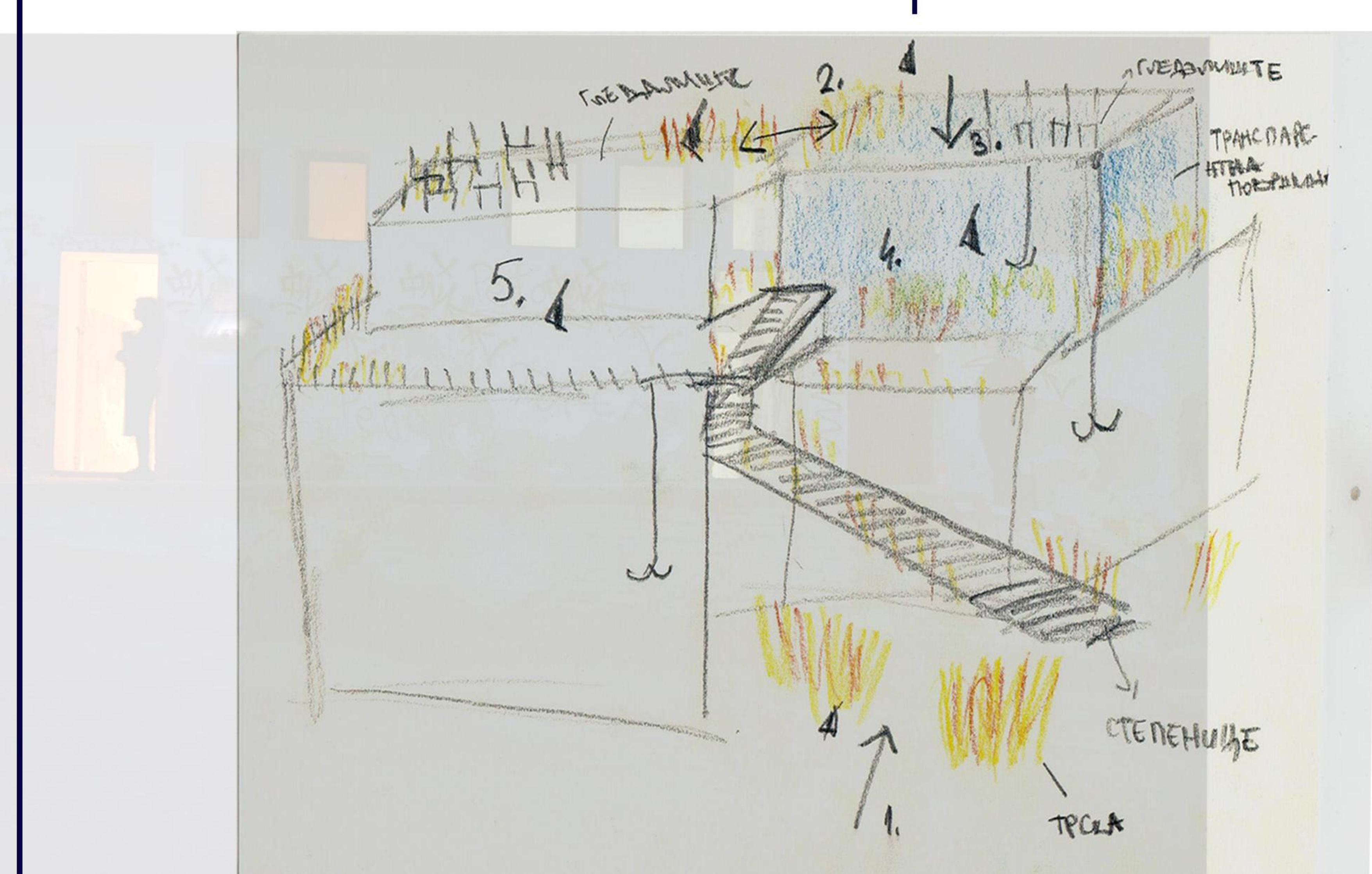

Samouvereno ali pomalo nesvesno, krenuli smo zajedno u polja kukuruza.
Bez obzira na razlike menju nama, razumeli smo se i voleli.
Naša iskrenost i uzajamno poštovanje, diktirali su naše misli.
Ali kada smo ušli, izgubili smo jedni druge, izgubili smo sebe.
Rasuli se, i od tada se tražimo.
Vrtimo se sami.
U krug, u krug, po beskonačno velikom, polju kukuruza…